

HLAVNÍ MĚSTO PRAHA
MAGISTRÁT HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY
ŘEDITELKA
JUDr. Martina Děvěrová, MPA

V Praze dne 17. února 2015
Č. j. S-MHMP 132814/2015
INT.- č. 3/9

Vážený pane zastupiteli,

k Vámi uplatněné interpelaci č. 3/9, ze dne 22.1.2015, uvádím, že právo na informace o odměnách úředníků zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve svých ustanoveních takto konkrétně a výslovně neuvádí. Teprve judikaturou bylo dovozeno, že dle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají být uvedené citlivé informace poskytnuty, přičemž i ohledně této skutečnosti byly shledány ze strany NSS konkrétní limitující faktory.

Zapotřebí je podotknout, že v předmětné věci dochází ke kolizi ústavních práv. Ohledně výkladu ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010 – 79, dospěl k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v § 8b odst. 3 citovaného zákona.

V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud případnou kolizi takového postupu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů řešil ve prospěch informační svobody, neboť uvedl, že „základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů“. K možnému střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před „neoprávněným“ shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Proto dospěl k závěru, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů individuálně podle všech okolností případu. V zásadě tak toto rozhodnutí stálo na implicitním předpokladu, že možný střet ústavně zaručených práv na informace a na ochranu soukromí byl vyřešen již zákonodárcem, a to ve prospěch práva na informace.

Závěry zmiňovaného rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 57/2010 však nebyly v další judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu sdíleny bez výhrad. Samotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž nepřímou pracovala s uplatněním principu proporcionality při aplikaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v této souvislosti lze zmínit např. rozsudky ze dne 11.11.2011, č. j. 4 As 40/2010 – 60, a ze dne 6.12.2012, č.j. 1 As 169/2012 – 38).

K zásadně odlišnému právnímu názoru na řešení možného střetu obou zmíněných ústavně zaručených práv však dospěl následně osmý senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012. Osmý senát Nejvyššího správního soudu vycházel z toho, že i přes úpravu obsaženou v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je zapotřebí v každém jednotlivém případě posuzovat přiměřenost poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců povinných subjektů na základě testu proporcionality. Osmý senát proto usnesením ze dne 28.2.2013, č. j. 8 As 55/2012-23, předložil předmětnou otázku rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který se k předložené otázce, vyjádřil v rozsudku ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, přičemž závěry tohoto rozsudku jsou v předmětných věcech shledávány za směrodatné.

Vzhledem ke skutečnosti, že zmíněných dvanáct žalob bylo podáno proti rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, jako nadřízeného orgánu městských částí hl. m. Prahy, ještě v době před vydáním rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, není dle mého názoru možné v současné době spravedlivě klást požadavky, aby byla napadená rozhodnutí v minulosti vydávána v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Nebylo totiž v možnostech Magistrátu hl. m. Prahy, jako druhoinstančního správního orgánu, předvídat, jak bude v budoucnu s odstupem (v některých případech i několika let) posuzována problematika poskytování informací ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů.

Z Vašeho vyjádření je patrné, že shledáváte postup Magistrátu hl. m. Prahy, který je v soudních sporech žalován, jako nezákonný, neboť Magistrát hl. m. Prahy již prohrál jeden ze soudních sporů. V této věci považuji za nezbytné podotknout, že ze zmíněných dvanácti žalob bylo pouze v jediném případě rozhodnuto Městským soudem v Praze v době před vydáním rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Jednalo se o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.2.2014, č. j. 11 A 166/2012-63, ve věci žaloby proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21.8.2012, v němž MHMP zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 24.7.2012, č. j. MCP6 058071/2012, kterým správní orgán prvního stupně odmítl část žádosti žalobce ze dne 18.7.2012 o poskytnutí informace týkající se odměn konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. V tomto případě však Městský soud v Praze (na rozdíl od Vás) neshledal žádná pochybení Magistrátu hl. m. Prahy a podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Po podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud řízení přerušil a teprve až po vydání průlomového rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, pokračoval v řízení, zohlednil zmíněný rozsudek rozšířeného senátu NSS, a proto rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.2.2014, č. j. 11 A 166/2012 - 63, zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení.

Nemohu se tedy ztotožnit s tím, že by snad Magistrát hl. m. Prahy měl, v pozici nadřízeného orgánu, od prvopočátku rozhodovat v uvedených věcech nesprávně. Na podkladě shora uvedených skutečností totiž vyplývá, že Městským soudem v Praze nebyl, v době před vydáním rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, postup MHMP shledán vadným a nezákonným. K zásadnímu průlomu došlo teprve vydáním rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, kterým byl stanoven současný výklad uvedené problematiky. Tímto aktuálním výkladem však nelze retroaktivně posuzovat rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy vydaná v době, kdy současný výklad v předmětné věci neexistoval.

V jiném, avšak obdobném případě, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18.12.2014, č. j. 6A 179/2012-90, rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 17.9.2012, sp. zn. S-MHMP 1156623/2012, po zohlednění rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, zrušil a věc vrátil Magistrátu hl. m. Prahy k dalšímu řízení. Současně soud rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,-Kč. V této věci je zapotřebí podotknout, že soud zároveň nezrušil rozhodnutí povinného subjektu, ani nenařídil požadované informace poskytnout ve smyslu ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale věc vrátil Magistrátu hl. m. Prahy k dalšímu řízení, neboť nebyl dodržen procesní postup, který však byl stanoven teprve výkladem, vyplývajícím z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62.

Ohledně zmíněných soudních řízení jste se dotázal, kdo dal pokyn k tomu, aby tato řízení pokračovala a zda budou Magistrátem hl. m. Prahy vydána nová opravná rozhodnutí podle ust. § 62 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. V této věci považuji za nutné uvést, že nebylo zapotřebí vydávat žádný pokyn, aby soudní řízení pokračovala, neboť řízení pokračují z moci úřední bez nutnosti vydávat jakékoliv pokyny. V rámci zmíněného ustanovení soudního řádu správního sice lze obecně uspokojit navrhovatele (žalobce) v době, dokud soud nerozhodl, např. vydáním nového rozhodnutí, avšak Magistrát hl. m. Prahy v předmětných soudních řízeních nemůže vydat nová rozhodnutí, ve kterých by zohlednil současný výklad problematiky dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, neboť tento postup mu neumožňuje ust. § 62 odst. 1 soudního řádu správního (ve kterém se uvádí: „*Dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil.*“). Ze zmíněného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu mj. vyplývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Případným vydáním nových rozhodnutí ve smyslu ust. § 62 soudního řádu správního, jak jste navrhl, by tedy Magistrát hl. m. Prahy nezákonně zasáhl do práv třetích osob a taková rozhodnutí by byla vydána v rozporu s citovaným ustanovením soudního řádu správního.

Ve věci prvních dvou správních žalob je Magistrát hl. m. Prahy, jak jste namítl, dosud zastupován advokátní kanceláří, přičemž v předmětných věcech dosud soud nerozhodl. S ohledem na současný výklad vyplývající z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, je proto v současné době Magistrátem hl. m. Prahy vyhotovován materiál k ukončení právního zastupování žalovaného v uvedených věcech.

V interpelaci jste dále zmínil, že Magistrát má velice špatnou historii poskytování informací a poukázal jste na tři usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1, kterými rozhodl k vynucení povinnosti povinného subjektu – Magistrátu hl. m. Prahy, stavebního odboru, přičemž byly Magistrátu hl. m. Prahy pravomocně uloženy tři pokuty.

Ve věci zmíněných pokut uložených soudem Magistrátu hl. m. Prahy, nákladů soudních řízení, které hradí MHMP, i nákladů na zastoupení Magistrátu hl. m. Prahy advokátní kanceláří při soudních sporech, jste požadoval informaci, kdo uvedené náklady hradí, jestli je

hradí úředníci ze svých prostředků, anebo jestli předmětné náklady hradí hlavní město Praha z rozpočtu, který má na nevidomé.

V této věci však považují za nutné poukázat na skutečnost hrozby mnohem závažnějších následků, které hlavnímu městu Praze v souvislosti s případným poskytnutím požadovaných informací hrozily. Jednalo se o případné pokuty (mnohonásobně převyšující výše popsané náklady) ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů (viz například pokuta ve výši 100.000,- Kč uložená Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze za porušení zákona na ochranu osobních údajů zveřejněním platů svých zaměstnanců).

Mezi rizika spojená s poskytnutím požadovaných informací o odměnách zaměstnanců povinných subjektů bylo kromě hrozby zahájení správního řízení ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů dále nutné zařadit případné občanskoprávní žaloby na ochranu osobnosti a soukromí či dokonce trestněprávní podněty ze strany dotčených osob v souvislosti s trestným činem neoprávněného nakládání s jejich osobními údaji. Poskytnutím požadovaných informací totiž mohlo dojít k porušení ústavně zaručených práv dotčených osob zásahem do jejich soukromí. Hlavní město Praha tedy mohlo čelit hmotným ztrátám, poté co by bylo vystaveno požadavkům na odškodnění ze strany dotčených osob či sankcím ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů.

V souvislosti s tímto je vhodné poukázat na skutečnost, že Magistrát hl. m. Prahy již v současné době čelí žalobě bývalého ředitele odboru obchodních aktivit Magistrátu hl. m. Prahy na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkové újmy, a to právě v souvislosti s poskytnutím požadované informace o jeho příjmech vyplacených z veřejných prostředků.

Riziko ukládání sankcí hlavnímu městu Praze, jakožto zpracovateli osobních údajů a případné náhrady nemajetkové újmy úspěšným stěžovatelům Magistrát hl. m. Prahy, považoval v důsledku nejednotného výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím a neustálené judikatuře za značné. Škoda, která tímto mohla hlavnímu městu Praze vzniknout, by podle názoru Magistrátu hl. m. Prahy přesáhla mnohonásobně případné náklady spojené se soudními řízeními ve věci neposkytnutí požadovaných osobních údajů.

Na podkladě uvedených skutečností k Vašemu dotazu uvádím, že Magistrát hl. m. Prahy zmíněné náklady po uhrazení nevymáhá regresní úhradou po jednotlivých zaměstnancích hl. m. Prahy zařazených do Magistrátu hl. m. Prahy, ani v této věci nijak případně neposuzoval odpovědnost svých konkrétních zaměstnanců.

K Vašemu dotazu („*Bude úřad poskytovat informace podle § 8b informačního zákona včetně odměn, a to jak sám jako povinný subjekt, tak v rámci posuzování žádostí, respektive odvolání od městských částí?*“) uvádím, že při zohlednění aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, v současné době Magistrát hl. m. Prahy vypracovává Pravidla pro poskytování informací týkajících se platů a odměn zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy na základě žádostí o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Na podkladě těchto pravidel by byl sjednocen a upřesněn postup povinných subjektů v rámci Hlavního města Prahy (a rovněž postup Magistrátu hl. m. Prahy v pozici nadřízeného orgánu povinných subjektů) s ohledem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu a současně s ohledem na aktuální stanovisko Ministerstva vnitra ČR v této oblasti.

Dále jste v interpelaci zmínil skutečnost, kterou jste dle vlastního vyjádření písemně předal Kontrolnímu výboru Zastupitelstva hlavního města Prahy, a požadoval jste zjednání nápravy ve věci nezveřejnění rozpočtu hlavního města Prahy na webových stránkách hl. m. Prahy. Prověřením této věci bylo zjištěno, že na webových stránkách hlavního města Prahy je

zveřejněn návrh rozpočtu vlastního hlavního města Prahy na rok 2015, finančních vztahů k městským částem hlavního města Prahy na rok 2015 a rozpočtového výhledu do roku 2020. Pro úplnost dodávám, že v souladu se zákonem č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů, územní samosprávný celek zveřejní návrh svého rozpočtu po dobu nejméně 15 dnů přede dnem jeho projednávání na zasedání zastupitelstva územního samosprávného celku na své úřední desce a způsobem umožňujícím dálkový přístup. Návrh rozpočtu vlastního hlavního města Prahy na letošní rok byl zveřejněn dne 4.2.2015 v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, a to neprodleně po jeho projednání Radou hl. m. Prahy na jednání, které se uskutečnilo dne 3.2.2015.

JUDr. Martina Děvěrová, MPA
ředitelka Magistrátu hl. města Prahy
elektronicky podepsáno

Vážený pan
Mgr. Bc. Jakub Michálek
člen Zastupitelstva hl. m. Prahy
Zenklova 841/193
182 00 Praha 8 – Libeň
ID DS: 4memzkm